

Læknarnir eru ikki í verkfalli

Tað eitur verkfarnir, tá arbeiðsgevarnir siga sáttmálan upp, sáttmálaløysi verður, og ein starvsbólknur sum t.d. hjálparlæknarnir ikki kunnu arbeiða

Í sambandi við sáttmálaløysið hjá heimahjálparunum og hjálparlæknunum eru orðini verkfall, arbeiðsstøðgur og verkfarnir brúkt hvørt um annað.

Verkfall er einki nú. Verkfall er, tá løntakarnir niðurlægja arbeiðið í stríðnum fyrri betri arbeiðskorun, hægri løn e.a., men tað hava hvørki heimahjálparar ella hjálparlæknar gjørt. Tey sleppa ikki til arbeiðis, tí tey eru rakt av verkfarni. Verkfall er, tá arbeiðsgevarin, her landsstýrið, hevur sagt sáttmálan upp og harvið hevur ábyrgdina av, at ikki verður arbeitt, tí eingin sáttmáli er.

Tá eingin sáttmáli er kunnu arbeiðtakarnir (læknarnir) bara fara og søkja arbeiði aðrastaðni. Teimum nýtist ikki at siga upp. Annars er uppsagnartíðin hjá hjálparlæknunum ein mánaður.

Undir hesum viðurskiftum hava hjálparlæknarnir ikki ábyrgdina av lívi og heilsu hjá sjúklingunum. Ábyrgdina av sjúklingum hava yvirlæknarnir og myndugleikar. Hjálparlæknarnir hava ikki aðra ábyrgd enn hana, sum læknalyftið og læknalógin áleggja teimum. T. v. s., at um okkurt serligt hendur, har teir eru staddir, og tørvur tí verður á læknum, skulu teir bjóða sær til at hjálpa.

Men nú verkfarnir er, sleppa teir ikki til arbeiðis, hvussu nógv teir enn hugsa um sjúklingarnar og teirra heilsu.

randi

Hjálparlæknarnir:

Noyðast at fara

- Fáast arbeiðsviðurskiftini hjá hjálparlæknunum ikki í rættlag beinanvegin, so noyðast vit av landinum. Torført verður at fáa nóg mikið av læknum aftur til Landssjúkrahúsið, siga hjálparlæknarnir

Myndir: Kalmar

Sáttmálaløysið hjá hjálparlæknunum er eitt nóg stórri mál enn spurningurin um lønina, sum landsstýrið ætlar at lækka. Tað snýr seg nóg meira um, hvørja læknarnámning serliga Landssjúkrahúsið fer at hava í framtíðini.

- Hetta hevur als einki at gera við, um vit halda tað vera rímligt ella ikki at fara niður í løn. Vit vita bara, at fáa læknarnir ikki sáttmála beinanvegin, og lønin verður verri enn í Danmark, so fáa sjúkrahúsin í Føroyum ongarn hjálparlæknar í framtíðini. Vandi er stutt sagt fyrri, at alt sjúkrahúsværkið smokkar saman, siga hjálparlæknarnir.

- Fólk mugu ikki halda, at vit stríðast fyrri okkara løn. Vit hótta ikki við nökum. Vit mugu tó gera greitt, at kemur ikki rættlag á, so fara vit øll av landinum, har vit altíð kunnu fáa arbeiði. Vit kunnu ikki gera annað, siga hjálparlæknarnir.

Í danska ríkinum eru tað bara sjúkrahúsin í teimum størri býunum við útbúgvingarstovnum, sum hava lætt við at fáa hjálparlækn-

Triggir av hjálparlæknunum, sum allir eru til reiðar at fara. Jesper Schou er dani, Bettina Nattestad Hansen er føroyingur og Karol Liharevski úr Svøríki

ar. Soleiðis hevur verið í fleiri ár, tí nú sleppa færri enn áður at lesa til lækna.

Føroyska sjúkrahúsværkið er í somu støðu sum dansku sjúkrahúsin úti um landið: Nóg mikið av hjálparlæknunum fæst ikki. Landssjúkrahúsið hevur tí ikki havt meira enn ein part av teimum hjálparlæknum,

sum tørvur er á.

- Eg havi arbeitt her nú í eitt ár, og sjúkrahúsið hevur ongantíð verið fullmannað hesa tíðina, sigur læknin Jesper Schou.

Hjálparlæknarnir fara á sjúkrahús at arbeiða, tá teir eru ldnir at lesa. Teir flestu, sum koma higar, eru føroyingar, ella læknar, sum hava arbeitt saman við føroyskum læknum, serliga í Danmark, og á tann hátt hava fingið hug at siggja hetta landið. Tað, sum dregur teir higar, er, at arbeiðið er so fjølbroytt. Fjá sjúkrahús hava so nóg ymisk sløg av sjúklingum, og tí sleppa teir at royna seg. Og tað sleppa teir og meira aftrat, tí so nóg er at gera.

ina.

- Tað tær okkum ikki, tá vit skulu søkja aðrastaðni at siga, at vit hava verið í Føroyum, men at vit vóru rakt av verkfarni ein part av tíðina, tí harvið hava vit ikki lært og fingið tær royndirnar, vit eiga at hava, siga hjálparlæknarnir.

Hevur verið ringt hjá Landssjúkrahúsinum at fáa nóg mikið av hjálparlæknum, so verður upptur verri nú, fyrri ikki at siga ógjørligt, um landsstýrið ger álvara av at lækka lønirnar hjá hjálparlæknunum. Eingin vil til Føroya at arbeiða, tá arbeiðsumstøðurnar eru so ringar, og lønin haraftrat verri enn aðrastaðni, siga hjálparlæknarnir.

Tvífaldaða arbeiðsviku

- Eingin dugir at hugsa sær, hvussu nógv hjálparlæknarnir hava arbeitt, tí teir hava verið so fáir. Tað hevur verið heilt vanligt at arbeiða millum 30 og 50 tímar yvir um vikuna, siga hjálparlæknarnir og vita um ein meira tilkomnan lækna, sum var komin til Føroya og hevði hug at vera her, men hann orkaði tað ikki.

Hjálparlæknarnir ótolnast eftir at sleppa aftur til arbeiðis. Teir, sum nýliga eru ldnir at lesa, eru framvegis í útbúgving, og teir kunnu ikki loyva sær at ganga fyrri einki ov leingi. Teir skulu víðari alla tíð-

Mugu fara

Sjálvir umhuga sær flestu at fara av landinum, tí teir tíma og kunnu ikki ganga her og biða, sjálvt um teir fegnir vildu fingið viðurskiftini í rættlag her bæði fyrri sína egnu skyld og fyrri Landssjúkrahúsið, sum annars verður í vanda fyrri at syndrast.

Arbeiddi hálva viku

Ein av hjálparlæknum hevur longu avgjørt at fara. Tað er sviin Karol Liharevski. Hann er sintur inn á Føroyar og føroyska sjúkrahúsværkið.

Karol fann uppá at søkja

Hjálparlæknarnir hótta ikki við at fara. Teir gera bara vart við, at eftir stuttari tíð noyðast teir at fara, tí teir skulu víðari í útbúgving síni og kunnu ikki loyva sær at sita hendur í lunnna

